

De dennetjes staan dan in de luwte en de heide, waarop de plag gelegd wordt, sterft af.

De kosten van grondwerk zonder slootgraven bedragen dan van f 75,— tot f 95,— per ha.

Het aanleggen van dennenbosschen moge vele bezwaren hebben met het oog op schotziekte, geringe waarde van het hout, brandgevaar, insectenplagen enz., toch wil het mij voorkomen, dat men niet goed deze oude liefde plotseeling te verbreken en onze heidevelden door diepe grondbewerking, lupinenbouw en bemesting in een toestand te brengen, dat daarop *Larix leptolepis*, witte els, Amerikaansche eik, gewone eik en andere betere houtsoorten zouden kunnen groeien. Het blijft een vraag, hoelang een gunstige ontwikkeling blijft duren en dan is het een duur experiment, dat het bosch niet kan dragen. Gaarne geef ik toe, dat op zeer vele Drentsche gronden bij oordeelkundige behandeling van den bodem met succes *Larix leptolepis* is te planten. De ervaringen, die wij met deze beplantingen in de laatste 30 jaren hebben verkregen, stemmen ons hoopvol en moedigen tot navolging aan. Te veel op één kaart zetten deugt niet en daarom meenen wij, dat men ook de goede kant van het grove dennenbosch niet moet onderschatten. Wij willen deze bosschen altijd zien als een overgangstijdperk, waarin de bodem langs geheel natuurlijken weg in een milderen toestand gebracht wordt en waarvan met zuinigen aanleg en beheer een matige opbrengst is te verkrijgen, en zoo zal men dan te zijner tijd tot hervorming van het dennenbosch kunnen overgaan om niet in kaalslag te vervallen, waardoor veel, wat in jaren is opgebouwd, weer grondig afgebroken wordt.

Daarvoor is het noodig, dat het bosch niet te dikwijls dwaarf is eigenaar, en daarom juist het een goed werk der Regeering geweest, om op ruime schaal bosch aan te leggen, zoodat het beheer in deskundige handen blijft.

Naast kennis en wetenschap is o.a. één eigenschap onmisbaar voor den beheerder voor het bosch, n.l. „geduld”!

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad, 21 Maart 1935.

EERSTE KAMER OVERZICHT.

Het landgoed „De Hooge Veluwe” blijft ongeschonden behouden, daar het wordt ingebracht in een stichting. Mevrouw Kröller-Müller geeft daarbij aan het Rijk een aantal schilderijen en andere kunstvoorwerpen ten geschenke.